

Mariette Lindstein

De sekte herrijst

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Ze heeft de nachtmerrie weer gehad. Haar hart slaat snel, een laag zweet bedekt haar huid. Haar lichaam is zwaar en levenloos en het is moeilijk om zich te bevrijden uit de verstikkende nevel van de slaap, maar dan weet ze zich los te rukken en wordt met een diepe zucht wakker.

Ze voelt zich meteen verdwaald. Er ontbreekt iets, de opluchting als haar ogen het licht ontmoeten, de spullen in haar kamer. De duisternis is volledig. Ze ziet geen contouren of schaduwen. Het ruikt naar aarde en schimmel en het tocht alsof er een raam openstaat.

Er is iets mis met haar lichaam. Haar hoofd en oogleden zijn loodzwaar, ze voelt zich duizelig en misselijk. Haar hersenen functioneren niet, lijken niets in zich op te nemen. Haar ademhaling wordt vergezeld door een doffe angst die zich niet echt kan vastzetten. Haar mond jeukt en haar ogen prikken. Haar geheugen is leeg. Ze worstelt een tijdje met die leegte tot er beelden verschijnen. Het bed in het appartement. De wijn. De slaperigheid. De hand op haar voorhoofd. ‘Ontspan je!’ Veel later een kort moment van helderheid. Geschommel en het geluid van krijsende meeuwen. Een snelle blik naar boven. Mist, overal mist. De prik in haar dijbeen, waarna de duisternis terugkeerde.

Het gevoel van wanhoop neemt toe. Ze weet het, wil niet meer beelden zien, wil niet begrijpen wat er is gebeurd. Toch weet ze het. Diep vanbinnen is ze altijd bang geweest dat ze hiernaartoe op weg was.

Het licht dat naar binnen stroomt als de deur opengaat wekt een zwakke hoop, tot ze de vertrouwde voetstappen hoort. De geur van zijn aftershave verspreidt zich door de ruimte. Zijn nabijheid is als een gekmakende jeuk die zich over haar hele lichaam verspreidt. Ineens krijgt ze de impuls om op te staan en weg te rennen. Het gevoel is zo sterk dat het haar de adem beneemt. Ze wordt echter tegengehouden door een brandende druk op haar borstkas. Ademnood. Alle kracht verdwijnt uit haar spieren. Haar hartslag is snel en ongelijkmatig. Kleine zwarte stippen dansen voor haar ogen.

Zijn stem is vriendelijk en kalm. ‘Fijn dat je er weer bent.’

Even later slaat de deur met een harde klap dicht.

Er ontsnapt een dierlijke kreet aan haar die uit haar longen opstijgt, als een golf die door haar keel stroomt en in een oorverdovend crescendo eindigt.

Dan wordt het stil en is ze alleen met hem in de duisternis.

Aantekeningen

Verzekerde bewaring, penitentiaire inrichting, Göteborg

Je bent uit de as herrezen, tot as zul je terugkeren.

De vogel Feniks verbrandt op een brandstapel, waarna een nieuwe vogel, jonger en sterker, herrijst. Hij leeft vijfhonderd jaar, vernietigt zichzelf in een magnifiek ritueel en komt terug in een steeds machtigere gedaante.

Hij zweeft hoog aan de hemel, zoekt met zijn scherpe blik het schrale landschap van de aarde af.

Met zijn oogverblindende schoonheid roept hij begeerte en grenzeloze inspiratie op.

Net als de vogel zal ik, en datgene waarvoor ik sta, herrijzen.

Alles waarnaar de mensen zoeken bevindt zich hier, binnen in mij.

De dikke betonnen muren, de stank van schuurmiddel, viezigheid op de muren en vliegen in de lampenkappen.

Niets daarvan raakt me.

Ik zie er alleen mogelijkheden door die ik zelfs in mijn meest duistere dromen niet had kunnen vermoeden. Ik kan mezelf in tijd en ruimte verplaatsen buiten deze afschuwelijke plek en alles van bovenaf bekijken. Dit korte moment in gevangenschap is maar één hartslag in het oneindige hartritme van de eeuwigheid.

Over een paar maanden ben ik terug. Sterker. Machtiger.

Ik verlang nu al naar haar.

De zwakke vleug parfum van haar huid. De haarlokken die uit de vlecht waren losgeraakt en langs haar blanke nek kronkelden. De zachte kaaklijn.

Hoe haar mondhoeken vertrokken als ze uit haar evenwicht was. De onweerswolken die soms in haar ogen verschenen.

De kleine geeuwen die ze niet kon onderdrukken. En de grappige manier waarop ze 'Ja, sir!' zei terwijl ze het niet meende.

Al die brutaliteit die ik niet kon bedwingen.

Ik ben altijd een meester in het onderscheiden van details geweest, en de details die haar geheel vormden waren onweerstaanbaar. Ze was betoverend ongekunsteld.

Ik voel dat mijn hartslag versnelt als ik aan haar denk.

Er bevindt zich ook een enorme woede in me, iets wat ik niet los heb kunnen laten. Als ik dat doe moet ik de opgekropte krachten op haar projecteren. Ik verzink in die gedachte, en even bevind ik me op een bijzonder donkere plek.

Alsof ik in de schaduw van iets onheilspellends terecht ben gekomen. Maar dan denk ik aan de toekomst, die zich als een glanzend spinnenweb dat nat is van de dauw in de ochtendzon voor me uitstrekt.

Nu hoor ik voetstappen. Hoge hakken die op de betonnen vloer tikken naderen.

Ik weet meteen wie het is.

Een ander vergankelijk wezen dat mijn oneindige leven zal passeren.

Anna-Maria Callini.

O, Anna-Maria, je hebt geen flauw idee van de plannen die ik met je heb.

Zo meteen zul je in de deuropening staan. En ik zal je begroeten met mijn allermooiste glimlach.

De voorstelling kan beginnen!

1

Anna-Maria Callini legde haar kleding netjes op de poef. De blouse boven op de rok. De beha op de blouse en het broekje op de rok, de stay-upkousen in hun volle lengte uitgestrekt. Ze zette schoenen neer en hing het colbert aan het kledingrek. Zette de handtas op de tafel. Inspecteerde het tafereel een tijdje met een kritische blik in haar ogen. De strakke, rechte, staalgrijze Armani-rok, de witte blouse, het grijze Prada-colbert en de rode handtas van Louis Vuitton. Manolo Blahnik-schoenen met stalen hakken. Alles gekocht tijdens haar laatste reis naar New York voor een bedrag van ongeveer vijftigduizend kronen. Hoewel de aanblik van de kleding er nu voor zorgde dat ze zich op een vreemde manier goedkoop voelde. Alsof hij recht door de exclusieve façade heen zou kijken. Maar ze was in elk geval voorbereid op de volgende dag en voelde de stress uit haar lichaam verdwijnen.

Ze trok de spreij van het bed, kroop onder het dekbed en ging met een zucht op haar rug liggen. Als ze nu maar kon slapen, ze had haar schoonheidsslaap nodig. Ze zette haar wekker, controleerde twee keer of het alarm aanstond en deed het licht uit. Ze wilde de nacht achter de rug hebben, wilde hem weer zien. Ze vocht een tijdje tegen haar ongeduld voordat het haar lukte om te ontspannen. Daarna liet ze haar gedachten afdwalen naar hun ontmoeting en bleef daar zoals gewoonlijk. Haar huid begon zenuwachtig te kriebelen en het bloed klopte in haar onderlichaam. Ze liet een vinger in haar broekje glijden en bevredigde zichzelf, maar zelfs dat hielp niet.

Ze had een flater geslagen toen ze elkaar ontmoetten, had knikkende knieën gekregen en was trillerig geworden, maar dat zou nu niet meer gebeuren. Dat was voordat ze de kans had gekregen om zich te wapenen tegen de storm die Franz Oswald in haar binnenste had veroorzaakt. Toch kwam het knagende gevoel terug dat ze aan het veranderen was. Een stem zeurde in haar achterhoofd. De powervrouw in de rechtszaal, die nooit een millimeter achteruitweek, las de domme gans waarin ze in het bijzijn van Oswald veranderde de les.

Het was begonnen toen ze de map over het proces bekeek en zijn foto tussen de documenten had gezien. Die blik. Ze had hem natuurlijk in de kranten gezien, zijn foto had op bijna elk aanplakbiljet gestaan, maar nu ze hem zou verdedigen was het persoonlijker geworden.

Al voor de eerste ontmoeting had ze zich als een magneet tot hem aangetrokken gevoeld. Dat was doorgegaan in de auto op weg naar de gevangenis: een spanningshoofdpijn die niet wilde verdwijnen, een waarschuwendende fluistering die ergens in de periferie bleef hangen.

De lucht werd uit haar longen gezogen toen ze de deur van de kamer in de gevangenis opende. Hij zat met zijn lange benen voor zich uitgestrekt. Het donkere haar hing los over zijn schouders, waardoor hij er als een adonis uitzag. De geur van zijn aftershave zweefde in de lucht en oversteeg de lucht van schuurmiddel die van de vloer opsteeg.

Ze liep een paar stappen naar hem toe, voelde zich plotseling zwak en pakte de bezoekersstoel vast. Daarna kwam het moment dat ze telkens weer voor haar geestesoog zou afspelen. Hoe de stof van het T-shirt over de brede schouders spande toen hij ging staan. Haar blik bleef op zijn lichaam rusten. Ze voelde zich klunzig, terwijl een onaangename gedachte als een bliksemschicht insloeg. Iets over een professionele afstand tegenover cliënten bewaren.

Toen ze was gaan zitten maakte hij alles duidelijk: hoe ze deze reis samen zouden maken. Het proces, de gevangenistijd als hij die kreeg, en daarna zouden ze een persoonlijker contact met elkaar hebben. Dat had hij beloofd. En dan was er natuurlijk het duizelingwekkende honorarium dat hij zo nonchalant in het voorbijgaan had genoemd. Een bedrag waardoor ze bijna een hartstilstand had gekregen. Ze kon zich niet concentreren. Het ruiste in haar oren, haar oksels begonnen te zweten en haar mond werd kurkdroog.

‘Is alles in orde?’ vroeg hij bezorgd.

‘Jazeker, ik heb gewoon... Ik denk dat ik een verkoudheid opgelopen heb.’

‘Dat geloof ik niet.’

‘Sorry?’

‘Er is iets anders aan de hand.’

‘Ik begrijp niet wat je bedoelt.’

‘Ik weet zeker dat je dat wel begrijpt. Wat je nu voelt zul je nooit met iemand anders meemaken.’

Hij keek naar de stoffige muren in de kamer. Ze kon de radertjes in zijn hersenen zien draaien, vond het heerlijk als hij er op deze manier uitzag. Intens. Alsof hij zo meteen een geniale ingeving zou krijgen en

alle problemen van de wereld zou oplossen.

‘Inderdaad, als we de koppen bij elkaar steken kunnen we dit proces waarschijnlijk winnen,’ kreeg ze over haar lippen.

‘Of anders wordt het kortsluiting.’ Hij pakte haar hand vast. ‘Ach, ik maak maar een grapje. Natuurlijk zal het goed gaan.’

Het was een warme, droge hand. Lange vingers. De duim fladderde als een vlinder over haar handpalm.

Met een enorme krachtsinspanning vermande ze zich. Kletste over hoe ze het proces zouden aanpakken, Sofia Bauman zouden klemzetten en bewijzen dat ze een getuige was die absoluut niet betrouwbaar was.

Er verscheen een toegevende glimlach op Oswalds gezicht. ‘Dat gaan we niet doen.’

‘Waarom niet?’

‘Heb je weleens gezien hoe een spin in zijn web werkt, Anna-Maria?’

Ze schudde haar hoofd weifelend.

‘Hij heeft vliegen en andere insecten in de draden gevangen. Eerst denk je dat ze dood zijn, maar ze zijn alleen verdoofd, snap je? Dan beweegt er een, trekt aan een draad. En de spin, die helemaal boven in het spinnenweb zit, haast zich ernaartoe. Dan denk je dat hij de vlieg opeet, maar dat gebeurt niet. Hij verdooft de vlieg opnieuw. Verlamt hem. Omdat de spin degene is die beslist wanneer en wie hij gaat opeten. Alles in het spinnenweb gebeurt op zijn voorwaarden. Begrijp je?’

Ze knikte, wilde niet onnozel lijken tegenover hem.

‘Sommige vrouwtjesspinnen laten zich opeten door hun nageslacht om ervoor te zorgen dat het geslacht een grotere kans heeft om te overleven. Dat is nog eens toewijding. Dat is nog eens iets anders dan die trutten bij ViaTerra,’ voegde hij er lachend aan toe.

Door wat hij daarna voorstelde begonnen haar benen ongecontroleerd te trillen onder de lelijke metalen tafel.

Er waren meerdere jaren verstreken sinds ze energie had gestopt in een relatie. Mannen in dure kostuums waren voornamelijk losers, pathetische idioten die hem nauwelijks omhoog konden krijgen. Maar Franz Oswald was anders. Hij was een man met een plan.

Een duivels plan.

2

Franz Oswald zat al met zijn advocaat in de rechtszaal toen Sofia binnenkwam. Nu was het moment aangebroken waarvoor ze doodsbang was geweest. Het was alsof de vloer onder haar voeten verdween. Haar maag draaide zich om, maar het lukte haar om de misselijkheid te verdringen.

Haal diep adem.

De angstaanvallen overvielen haar nu minder vaak, maar als het gebeurde voelde het als een klap in haar middenrif. Ze hief haar hoofd en ontmoette zijn blik. De herinneringen raakten haar zo hard dat ze moeite had om ze in zich op te nemen. Ze merkte dat ze hem nog net zo verafschuwde, precies zoals ze had gedacht, maar de afwezigheid van haat in zijn blik was ontwapenend. Hij was degene die het eerst wegkeek. Dat gaf haar de adempauze die ze nodig had om zich naar haar stoel te slepen en te gaan zitten.

De opluchting kwam in golven terwijl ze daar zat, en daarna kwam de woede. *Hij kan doodvallen, nu ben ik degene die het voor het zeggen heeft.*

Elvira en Sofia waren de eisende partij in de rechtszaak. Ze waren een ongelijk paar. Elvira had zich door de voorbereidingen van het proces heen geworsteld met een voortdurende stroom tranen die over haar wangen liepen. Sofia, die al haar gevoelens had verdrongen, verbeet zich met een verbitterde koppigheid en verlangde slechts naar het moment waarop alles achter de rug zou zijn.

De rechtszaal was helemaal vol. De media verslonden het proces waardoor al het andere nieuws werd verdrongen – politiek, oorlog en rampen. Alle artikelen werden geïllustreerd met foto's van Oswalds ingetogen gezicht en de intense blik in zijn ogen. Er waren blogs, forumdiscussies en sites die voor of tegen hem waren. Een groep verslaggevers had in het begin als hyena's rond het huis van haar ouders gecirkeld in de hoop dat ze een sappig detail over Oswald zou onthullen. Hoewel ze hun uit de weg was gegaan, hadden ze haar in de media namen gegeven zoals 'sektefanaat', en 'Oswalds vrouw'. Ze was echter ook minstens honderd keer 'moedig' genoemd, het bijvoeglijk naamwoord waar de media van hiel-

den. Hoewel ze alle interviews had afgewezen. Het was te vroeg om via die bron te zeggen wat ze op haar hart had.

Ze wierp een blik op Oswald, die fluisterde met zijn advocaat, Anna-Maria Callini. De vrouw was geen klassieke schoonheid, haar gelaats-trekken waren scherp, de neus was bijna te groot, maar ze had zich opgemaakt en gekleed op een manier die haar slanke figuur en grote, donkere ogen accentueerde. Ze zag er uitermate sexy en stoer uit. Als ze niet praatte zwierf haar blik door de zaal en keek ze verschillende aanwezigen strak aan, waardoor ze deed denken aan een roofvogel. De stem paste niet bij haar slanke lichaam, die was hees en diep en als ze het woord had was ze niet te stoppen. Er was niets wat je kon doen om haar doordringende stem buiten te sluiten.

Oswald en zij zaten dicht naast elkaar. Zijn hand rustte losjes op haar rugleuning. Hij boog zich naar haar toe en fluisterde iets in haar oor waarna er een opgeplakte, valse glimlach op haar gezicht verscheen.

Toen het Sofia's beurt was om te getuigen concentreerde ze zich op het gezicht van officier van justitie Gunhild Strömberg. Ze verdrong de omgeving. Het werkte, haar stem haperde niet, ook niet tijdens Anna-Maria Callini's scherpe kruisverhoor.

Maar de momenten waarop Elvira haar verhaal vertelde waren het ergst. Het proces concentreerde zich op haar, het veertienjarige meisje dat Oswald opgesloten had gehouden op de zolder en had gedwongen tot wurgseks. Alles wat Sofia had verteld over wat Oswald met het personeel had gedaan, verdween onmiddellijk naar de achtergrond als Elvira met trillende stem begon te praten. Ze zag eruit als een klein meisje in haar gebloemde zomerjurk, kon de woorden nauwelijks over haar lippen krijgen. En toen ze werd aangevallen door Callini, die beweerde dat Elvira Oswald had verleid tot de spelletjes op de zolder, begon ze zo wanhopig te huilen dat je haar alleen nog maar in je armen wilde nemen om haar te troosten. De rechter had het publiek naar buiten gestuurd toen Elvira werd ondervraagd, maar Sofia zag een eenzame traan over de wang van een van de juryleden glijden. De assistente van de eisende partij, een zachtmoedige vrouw van in de zestig, sloeg een stevige arm rond Elvira's schouders tijdens het grootste deel van haar verhaal. Ze streekte af en toe over haar rug. Toch bleven de tranen als een waterval stromen.

Toen Gunhild Strömberg Oswald verhoorde pakte ze hem keihard aan. 'Ik wil de achtergrond van de gedaagde belichten, die volgens mij invloed op deze zaak heeft,' zei ze, waarna ze zich naar Oswald draaide. 'Vertel ons over de bekentenis die je hebt opgenomen over je leven voor ViaTerra.'

Iedereen wist waarop ze doelde. De opname die Oswald had gemaakt waarin hij de meest weerzinwekkende misdaden had bekend. Hoe hij als tiener een jong meisje had gewurfd. Dat hij daarna van Dimön was gevlucht, zijn familie in Frankrijk had opgezocht en vermoord, met als doel om hun geld te erven. En hoe hij daarna was teruggekeerd naar het landgoed op Dimön en de sekte ViaTerra had gesticht. Een opname die hij zorgvuldig 'het ontwerp van een roman' had genoemd. Er kon niets bewezen worden.

Callini protesteerde. 'Niet ter zake doend. De opname heeft niets met deze zaak te maken.'

Oswald keek haar echter aan met een blik die geen tegenspraak dulde, dus liet de rechter hem antwoorden.

'Het is het ontwerp van een roman, geen bekentenis. Mijn levensfilosofie en de hele reden voor ViaTerra bestaat erin kracht uit het verleden te halen. Het is een proces dat lange tijd kan duren en bepaalde overdrijvingen vereist voordat men de schadelijke energie kan loslaten. Er is niemand die zo ver in dit onderzoek gekomen is als ik...'

Sofia keek naar Elvira en rolde met haar ogen, waardoor er achter de tranen een glimlach op het gezicht van het meisje verscheen.

Gunhild Strömberg onderbrak Oswald ongeduldig. 'Maar klopt het dat je je familie in Frankrijk hebt vermoord?'

Callini explodeerde, maar Oswald keek naar haar met een scherpe blik in zijn ogen. Hij had nu een publiek en was in zijn element.

'Wat is er mis met de mensen in dit land? Mag ik geen roman schrijven als ik dat wil? Mijn familie heeft een tragisch verleden. Het heeft me veel moeite gekost om over het verlies van hen heen te komen. Jullie geloven toch niet serieus dat ik iemand kwaad kan doen? Het is mijn taak om het leven aan mensen te geven, niet om ze te vermoorden. Ik zou nooit een vlieg kwaad doen.'

Sofia gluurde naar een jurylid dat snel en onbewust knikte. Het was doodstil in de rechtszaal. Alle blikken waren op Oswald gericht. Zijn stem was zo helder en kalm dat die een hypnotische rust in de ruimte verspreidde.

Gunhild Strömberg schraapte haar keel en keek weer strak naar Oswald. 'Dus gedwongen wurgseks met een minderjarige wordt beschouwd als "leven aan mensen geven"? Anderen noemen dat verkrachting.'

'Ik ben geen verkrachter, ik voer helende rituelen uit. Elvira zei tegen me dat ze zestien was. En ze was tot over haar oren verliefd op me, dus kan het nauwelijks als verkrachting beschouwd worden. Maar ik zal antwoord op je vraag geven, Gúnhild. Zo heet je toch?'

Hij sprak haar naam uit op een manier die grappig en ouderwets klonk.

‘Voor zover ik dat begrepen heb is het in Zweden volkomen legaal om te experimenteren met seksspelletjes, zolang beide partijen daar toestemming voor geven. Seks met een beperkt element van verstikking kan een fantastisch, bevrijdend gevoel geven. Misschien zou je het eens moeten proberen, Gunhild.’

Het publiek begon te lachen en een zwakke blos verspreidde zich over Gunhild Strömbergs wangen. Het werd een chaos tot de rechter het publiek tot stilte maande.

Daarna kwamen de getuigen. Alleen Benjamin, Sofia’s vriend, en Simon, die de tuinman van ViaTerra was geweest, durfden tegen Oswald te getuigen. De andere personeelsleden waren afgehaakt, misschien omdat er bloggers waren die hen hadden bedreigd als ze het waagden om tegen hem te getuigen. Het maakte niet uit hoeveel rotzooi er in de media over Oswald werd geschreven, hij had een toegewijde groep aanhangers die alleen maar groeide. Bovendien waren er beroemdheden die hem nog steeds verafgoodden.

Er waren personeelsleden die voor Oswald getuigden. Een deel van hen had Sofia ‘vrienden’ genoemd. Madeleine, die Oswalds secretaresse was geweest, en Bosse, die zijn rechterhand was geweest. Benny en Sten, de afgestompte maar hardnekkige bewakers. En het ergste verraad: Mona en Anders, Elvira’s ouders. Sofia staarde met een van haat vervulde blik naar hen, maar hun lege blikken gingen recht door haar heen.

De een na de ander getuigde en verzekerde met klem dat Oswald de sympathiekste leider ter wereld was. Voor hen zorgde. Hen begeleidde tijdens het werk. Dag en nacht werkte om ervoor te zorgen dat alles doorging, altijd met een glimlach op zijn lippen. Ja, ze hadden gemerkt dat Elvira in een tienercrisis was beland en gefixeerd was geweest op Oswald.

Sofia duwde haar nagels in haar handpalmen, wilde schreeuwen dat die klootzakken logen. Ze zag Simon en Benjamin tussen het publiek zitten en keek naar Simons uitdrukkingsloze profiel. Hij voelde het, draaide zich om en schudde zijn hoofd langzaam. Daarna glimlachte hij, volkomen ontspannen, alsof de huichelarij in de rechtszaal niet bestond. Typisch Simon, maar ze ontspande er een klein beetje door.

Alles had zo vanzelfsprekend geleken op de dag dat Oswald door de politie was opgepakt. Het was alsof ze zich in een actiefilm had bevonden en het laatste dodelijke schot had afgevuurd. Oswald was naar de

gevangenis gegaan. Zij was naar huis gegaan. Nog steeds met de adrenaline die door haar aderen stroomde. Duizelig van een bedwelmend gevoel van vrijheid, dat meerdere weken had aangehouden.

Maar daarna begonnen de herinneringen die onder de oppervlakte hadden gelegen haar parten te spelen. De nachten waren het ergst. De herinneringen waren het sterkst in de duisternis en het meest helder tijdens het uur voor het bleke dageraadlicht. Als ze niet in bed lag te piekeren, was haar slaap onrustig en gevuld met nachtmerries. Verschillende versies van dezelfde droom. Oswald die haar in zijn kantoor betastte. Ze kon soms wakker worden van haar eigen gegil en zich met een bonkend hart afvragen of zij wel degene was die had gegild. Ze kon het niet verdragen om aan Oswald te denken, haar hart bleef stilstaan. Soms beeldde ze zich in dat hij in de schaduw achter haar deur in haar kamer stond, en zag ze zijn gelaatstrekken de duisternis in en uit glijden. Twee zwarte gaten waar zijn ogen zich moesten bevinden. Precies zoals hij op de loer had gestaan toen hij zich die avond in zijn kantoor aan haar had vergrepen.

De droom was zo scherp en echt dat ze uit bed moest komen en in haar kamer heen en weer moest lopen tot haar hartslag kalmeerde. Ze probeerde troostende gedachten op te roepen: hij heeft me tenslotte niet verkracht, er zijn vrouwen die veel erger hebben meegemaakt, stel je niet zo aan. Toch bleef er een duister voor gevoel achter. Dat ze daarnaartoe op weg was, naar de muur in zijn kantoor.

Ze had zelfs slaappillen geprobeerd, maar die hadden geen invloed op de voortdurend terugkerende dromen die haar nachten ruïneerden.

Tegelijkertijd kwam de hele rechtszaakmachinerie steunend en kreunend op gang en plotseling was het alsof Oswald weer in haar nek hijgde.

Sofia vond dat de rechtszaak een klodder spuug in het oog van de rechtvaardigheid was. Oswald die zijn leugens mocht verspreiden. Callini die Elvira mocht kwellen tot ze bijna instortte. Maar in het slotpleidooi stak de officier van justitie haar armen in de lucht in een gebaar van frustratie en riep: 'Ze was verdorie nog maar veertien en die klootzak sloot haar op de zolder op en verkrachtte haar!'

Ondanks protesten van zowel de advocaat als de rechter maakte dat indruk.

Ze wachtten vier uur terwijl de rechter en de juryleden beraadslaagden. De zon was verdwenen achter de wolken, die zwaar van de regen waren, terwijl ze zowel vol verwachting als doodsbang wachtten.

Toen ze naar de rechtszaal werden teruggeroepen was Elvira bezig om

de allerlaatste nagel af te bijten. Sofia was in Benjamins armen gekropen en worstelde met de huiveringwekkende gedachte hoe haar leven zou worden als Oswald werd vrijgesproken.

Hij kreeg echter gevangenisstraf. Twee armzalige jaren. Voor alles wat hij hun op Dimön had aangedaan. De lijst was lang, maar ‘verkrachting van kinderen’ wat op de een of andere manier was verzacht tot ‘seksueel misbruik’ was het enige wat was bewezen.

Toen het vonnis was uitgesproken en alles voorbij was, keek Sofia een laatste keer naar Oswald. Hij was gaan staan en knikte tevreden naar Callini. Haar hoofd tolde. Was dit goed? Hij had tenslotte een gevangenisstraf gekregen. Ineens besepte ze dat hij het zo had gepland. Hij zou zijn straf nooit ontlopen hebben, dus accepteerde hij zijn twee jaar, zou waarschijnlijk een cel alleen krijgen, goed uitrusten, zijn idiote roman schrijven. En hij zou absoluut de controle over het resterende deel van ViaTerra houden.

Dat kan me niet schelen, dacht ze. Nooit meer. Nooit van mijn leven hoef ik nog bij je in de buurt te zijn en je smerige aftershave te ruiken, je gebazel in het net te schrijven of naar je kribbige stem te luisteren. Je mag me nooit meer aanraken. Ik hoop dat je in de gevangenis krijgt wat je verdient. Dat je alleen bent met drie mannen en een bezemsteel in een douche en... Maar daarna bedacht ze dat zoiets beslist alleen op de televisie of in Amerikaanse gevangenissen gebeurde.

Hij draaide zich om en ving haar blik in het voorbijgaan op. Er ging een huivering door haar lichaam en haar ademhaling versnelde. Ze herkende de glans in zijn ogen. De zwakke glimlach die weerspiegelde in zijn blik maar die zijn lippen niet bereikte.

En die gezichtsuitdrukking, die ze zich zo goed herinnerde, zorgde ervoor dat ze zich afvroeg hoe het allemaal zo verkeerd had kunnen gaan. Hoe hij zo was geworden.

En waar het kwaad eigenlijk vandaan kwam.

3

Simon keek naar Sofia's profiel. Ze was gespannen. Haar kaken zaten op slot en er kwam een zacht, schurend geluid uit haar mond. Ze knarse tandde onbewust. Hij vond dat ze er bleek en vermoeid uitzag. Vermoeder zelfs dan toen ze samen slavenarbeid hadden verricht in ViaTerra en maar vijf tot zes uur per nacht hadden geslapen.

Simon voelde zich besluiteloos. Aan de ene kant was hij tamelijk ongeïnteresseerd in alles wat er in de rechtszaal gebeurde. Oswald had te veel misdaden op zijn geweten en dat had hem op een bepaald moment opgebroken. Het kon alleen maar eindigen met een gevangenisstraf. Aan de andere kant had Simon een onaangenaam, niet te definiëren gevoel dat eigenlijk heel onkarakteristiek voor hem was. Er was iets aan Oswalds houding. Als je niet wist dat hij de gedaagde was, dan zou je kunnen denken dat hij degene was die in de rechtszaal heerste. Hij leek onbewogen en sloom, zo nu en dan geamuseerd. En Simon wist niet of zijn bange vermoedens gerechtvaardigd waren of dat het iets te maken had met zijn steeds vaker terugkerende paranoia.

Het liefst van alles wilde hij teruggaan naar het pension op Dimön, waar hij tegenwoordig werkte. Hij hoopte dat ze de plantenkas tijdens zijn afwezigheid hadden verzorgd. Hij had het naar zijn zin in zijn nieuwe baan. Binnenkort zou de herfst invallen, en er was veel werk te verzetten om tijdens de winter met de groenteteelt door te kunnen gaan. Hij had echter alle tijd van de wereld, het leven zou nooit meer zo worden als het in ViaTerra was geweest. In het pension schreeuwde niemand tegen hem om harder te werken, er vonden geen rampen plaats en hij werd niet uitgeleend aan andere projecten alsof hij een pion was. Nee, hij had het naar zijn zin in zijn nieuwe baan. Het zou fijn zijn om naar het eiland terug te keren.

Het stond Simon echter niet aan dat Sofia er zo ernstig uitzag. Ze was bleek en had zwarte schaduwen onder haar ogen. Het was duidelijk dat ze zich niet goed voelde, ondanks het mooie mantelpakje dat ze droeg. Toch was er iets bijzonders aan Sofia waardoor ze blikken naar zich toe trok. Niet alle mannen zagen haar schoonheid die onder de oppervlakte

schitterde, ze gebruikte zelden make-up en maakte meestal een vlecht in het lange, kroezende haar, maar degenen die haar aantrekkingskracht voelden raakten in haar ban. Simon bedacht dat het een geluk was dat hij niet op die manier van haar hield. Hij wilde dat ze weer net zo vrolijk zou worden als ze was geweest toen ze in de sekte hadden samengewerkt: de varkens hadden gevoerd en hadden gepraat over boeken, door de sneeuw hadden gebaggerd en gezichten hadden getrokken achter de rug van Benny, hun bewaker, hadden gelachen om alles en iedereen. De slavenarbeid had hen niet gebroken. Ze hadden beiden geweten dat Oswald zijn verstand was verloren, maar ze hadden doorgeknokt. Simon wilde dat Sofia weer zo zou worden.

Maar zelfs toen ze elkaar buiten de rechtszaal spraken, nadat het uiteindelijke vonnis was uitgesproken, leek ze niet tevreden.

Simon pakte haar arm vast. 'Ik trakteer op een etentje. Wie gaat er mee?'

Dat waren Sofia, Benjamin en Elvira.

'Doe niet zo chagrijnig,' zei Benjamin tegen Sofia toen ze in het restaurant hadden plaatsgenomen. 'Hij gaat naar de gevangenis. Dat was ten slotte wat we wilden, nietwaar?'

'Twee armzalige jaren,' zei Sofia. 'Voor alles wat hij het personeel aangedaan heeft. Het zal hem geen zier veranderen. Hij zal het als een vakantie beschouwen. Goed uitrusten en gemener dan ooit terugkomen. En denk aan alle liefdesbrieven die hij in de gevangenis zal krijgen. Er is niets waar mensen zoals hij gevoeliger voor zijn.'

'Maar het is tenminste afgelopen met ViaTerra,' zei Elvira. Simon krabde op zijn hoofd. Hij was niet van plan geweest om iets te zeggen, maar hij was er niet goed in om dingen te verzwijgen. Dus vertelde hij wat er allemaal was gebeurd op het eiland. Vanaf de dag dat de politie een verrassingsaanval op het landgoed had uitgevoerd tot de dag waarop het personeel met de veerboot naar het vasteland was gestuurd.

Simon was bezig geweest met het plaatsen van een spalier toen de politie arriveerde. Het was zo warm en vochtig tussen de glazen wanden dat het een sauna had geleken. De planten vochten om de zuurstof in de lucht. Hij transpireerde flink. Ineens zag hij de poort opengaan en kwamen er politieagenten met getrokken pistolen naar binnen stormen. Ze namen het landgoed over en keerden alles binnenstebuiten. In eerste instantie stond Simon slechts met open mond naar de ramen van het gebouw te kijken. Hij probeerde te begrijpen wat zich daarbinnen afspeelde. Hij zag Elvira gewikkeld in een deken naar buiten komen, samen met een vrouwelijke politieagent. Op dat moment begreep hij het.

Zijn hart sloeg een slag over. Dit was ernstig, de muren waren ingestort. Hij bleef staan kijken tot een politieagent hem kwam halen.

‘Je moet mee naar binnen komen,’ zei hij terwijl hij naar Simons vieze overall keek. ‘Misschien wil je je eerst wassen. We gaan alle personeelsleden verhoren.’

De verhoren duurden drie dagen en Simon vertelde alles. Over de straffen, de opgedrongen slapeloosheid en hoe ze achter de muur gevangen werden gehouden. De woorden stroomden uit zijn mond als een kabbelende beek. Hij had nog nooit zoveel gepraat.

Ze werden drie dagen lang verhoord en werden daarna naar huis gestuurd, zelfs degenen die geen andere plek om te wonen hadden dan ViaTerra. Het landgoed was een plaats delict en moest verzegeld worden.

Zo kwam het dat ze samen op de veerboot de zeestraat overstaken. Achtenveertig personen, zonder Oswald, die zoveel jaar hun leider was geweest. Zonder werk of toekomstplannen. Beteuterd en beschaamd. Sommigen verward en verdrietig. Anderen stiekem vrolijk en opgelucht.

Madeleine, met haar kleurloze ogen die Simon deden huiveren, was de eerste die haar mond opendeed. ‘Dit is helemaal verkeerd, ik ben niet van plan om Franz ooit in de steek te laten,’ zei ze. ‘Sofia is gewoon stapelgek.’

Anna, die altijd verliefd op Oswald was geweest, was het met haar eens. ‘Zagen jullie Elvira? Ze blèrde als een kind toen ze haar naar buiten brachten. Het was hartstikke vals.’

‘Ze laten Franz snel weer vrij,’ zei Madeleine. ‘Hij komt terug, begrijpen jullie dat? We moeten elkaar steunen tot alles weer zoals anders is.’

Maar Mira, die gedurende haar tijd in de sekte de meeste straf had gehad, zag er besluiteloos uit. ‘Ik ga waarschijnlijk naar huis om over de kwestie na te denken,’ mompelde ze.

‘Wat is er om over na te denken?’ vroeg Bosse, Oswalds rechterhand. ‘ViaTerra is de enige waarheid, natuurlijk proberen ze Franz het zwijgen op te leggen. Natuurlijk moeten we elkaar trouw blijven.’

En zo ging het verder. Of je behoorde met hart en ziel tot de groep, of je stond erbuiten.

Simon was echter enigszins afwezig. Hij kon zich er niet toe zetten om deel te nemen aan het merkwaardige gesprek. Hij was de afgelopen drie jaar niet van het eiland af geweest. Toen ze op de veerboot waren gestapt, was hij heel zeker van zijn zaak geweest. Hij zou naar zijn ouders op de boerderij in Småland gaan. Zijn handen in de aarde steken, want op Dimön was er niets meer voor hem te halen. Niemand wist wat hij dacht

en voelde, of dat hij Sofia had geholpen om te vluchten, en zo moest het blijven. Toen het vasteland echter vorm begon te krijgen, als een dunne streep aan de horizon, ging hij steeds meer twijfelen. De schelle stem van zijn moeder echode in zijn hoofd. Hij had zichzelf beloofd om nooit meer terug te gaan, zijn moeder nooit te vergeven. Die hele verdomde boerderij in een mentale archiefmap te stoppen. En nu zat hij hier en was hij op weg van het ene kwaad naar het andere. Hij wist niet wat hij moest doen, kon zich er niet toe zetten om een beslissing te nemen.

Hij rukte zich los uit zijn gepieker en bekeek de groep, die nu in twee kampen was verdeeld. Degenen die Oswald steunden en degenen die dat niet deden. Degenen die Oswald steunden waren onmiskenbaar in de meerderheid. Anders en Mona, de ouders van Elvira, zwegen terwijl ze tegen de reling geleund zaten.

Madeleine beseftte ook dat ze nog geen woord hadden gezegd. ‘En jullie? Wat gaan jullie doen?’

Mona vertrok haar mond tot een smalle streep en draaide haar hoofd weg. Anders stond echter op en legde zijn hand op Mona’s schouder. ‘Wij staan aan jouw kant, Madeleine. Het is Elvira’s eigen schuld dat het zo gelopen is. Ze zeurde erover dat ze bij Franz wilde zijn. We laten ViaTerra ter wille van haar niet in de steek. Of wel soms, Mona? We zullen Elvira verstoppen.’

Madeleine slaakte een verrukte kreet. ‘Zo wil ik het horen!’

De woede begon in Simons bloed te kloppen. Hij ging staan en deed een paar stappen in de richting van Anders. Hij werd overvallen door een impuls om hem een dreun te verkopen en hem overboord te smijten, maar precies op dat moment riep Edwin Björk, de kapitein van de veerboot, Simons naam vanuit de stuurhut. ‘Ik heb iemand op mijn mobiel die met je wil praten. Kom hiernaartoe en neem het gesprek aan.’

Simon liep naar Björk toe en pakte de mobiel uit zijn hand.

Een vrouw met een onbekende stem stelde zich voor als Inga Hermansson, de eigenaresse van een pension in het stadje. Na een serie verontschuldiging en geweeklaag over de vreselijke situatie met de sekte vertelde ze dat ze over Simons groenteteelt had gehoord. Ze wilde hem aannemen omdat het pension uitsluitend op het eiland gekweekte en biologische voedingsstoffen wilde gaan gebruiken. Ze weidde uit over alle goede dingen die ze van de gasten van ViaTerra over Simon had gehoord. Zijn hart zwol een beetje op in zijn borstkas. Zijn gedachten gingen naar de plantenkas en het veld van ViaTerra. De wijnranken en tomatenplanten die zouden verdorren en wegwijnen. De akkers die zouden veranderen in een overwoekerd verlaten landschap. Voor zijn

geestesoog zag hij alles wat hij de afgelopen jaren had opgebouwd er verwaarloosd, geruïneerd en verlaten bij liggen. De stem van zijn moeder keerde plotseling terug, om daarna weg te sterven en deel te worden van het geluid van het water dat tegen de kiel van de veerboot sloeg. De spanning in zijn borstkas verdween.

‘Wanneer kan ik beginnen?’ vroeg hij.

‘Zo snel mogelijk.’

‘Dan neem ik de volgende veerboot terug,’ zei hij tegen Inga Hermanson, waarna hij het gesprek beëindigde zonder haar antwoord af te wachten.

Hij keerde dezelfde dag naar het eiland terug en ging voor het pension werken. De herinneringen aan de sekte zwakten af en verdwenen zodra hij zijn handen in de aarde stak. Maar nu vroeg hij zich af of ViaTerra ondanks alles was herrezen als een levend wezen dat bewoog en ademde. Ergens. Op de een of andere manier.

Ze zwegen allemaal een tijdje toen hij klaar was met vertellen.

‘Je denkt toch niet dat ze naar het eiland terugkomen?’ vroeg Elvira geschrokken.

‘Wie weet,’ antwoordde Simon. ‘Ik heb het gevoel dat er iets gaande is.’

‘Verdorie, het wordt een enorme chaos als Madde de plek moet leiden,’ zei Benjamin. ‘En waarom zouden we ons daar iets van aantrekken? Wat kunnen ze ons maken? Helemaal niets.’

‘Ik heb de energie niet eens om erover na te denken,’ zei Sofia. ‘Maar misschien kun jij een oogje op het landgoed houden, Simon. Of niet soms?’

Simon knikte. Hij voelde zich verre van gerustgesteld, maar het was beter om zijn mond te houden tot hij iets concreets had.

‘Wat ga jij nu doen, Elvira?’ vroeg Sofia. ‘Is er iemand die voor je kan zorgen?’

‘Ik woon bij mijn tante in Lund. Ik ga mijn school afmaken. Daarna kijken we verder.’

Er gleed een schaduw over Elvira’s blik. Een denkrimpel verscheen tussen de witte wenkbrauwen. Ze piekerde ergens over en Simon was er niet van overtuigd dat het met de rechtszaak te maken had.

De zwarte kringen leken permanent te zijn en de bloeddoorlopen ogen had ze vanochtend ook al gehad. Er was iets niet in orde met Elvira.

‘Weet je zeker dat je geen hulp nodig hebt? Ben je verdrietig over de manier waarop Anders en Mona je behandelen?’ vroeg hij.

‘Nee, daar maak ik me niet druk over. We zijn nooit zo close met elkaar geweest. Ik hou natuurlijk van ze en zo, maar we hebben altijd in religi-

euze groepen gezeten en daar heb ik genoeg van. Papa zal zich nooit gewonnen geven. Hij zegt dat we alle materiële zaken uit ons hoofd moeten zetten. Snappen jullie? En dan is het niet belangrijk waar je woont of dat je naar school gaat.'

'Of dat een sadistisch varken je dochter verkracht,' voegde Sofia eraan toe, waarna ze meteen inademde alsof ze de woorden terug wilde halen. Elvira leek echter niet van streek te zijn, ze knikte alleen en sloeg haar ogen neer zodat de lange wimpers haar wenkbrauwen raakten.

'Er is één ding dat ik niet begrijp,' zei Benjamin. 'Hoe komt het dat Anders en Mona je tegen Oswald hebben laten getuigen? Je bent tenslotte niet meerderjarig.'

'Ze zeiden dat ik moest doen wat ik zelf wilde. Ze hebben me versto-
ten. Ik besta niet voor ze.'

'Dat is volkomen gestoord,' zei Sofia.

'Het is beter zo. Ik wil gewoon zijn, geen sektekind meer. Vrienden krijgen. Een schoolopleiding volgen.'

Simon keek naar Sofia, die tegenover hem zat. Ze had een beetje kleur op haar wangen gekregen en haar ogen hadden hun glans terug. Hij dacht dat ze het zou redden, nu de rechtszaak achter de rug was.

'En wat ga jij nu doen?' vroeg hij haar. 'Heb je een baan?'

'Ik ben op zoek,' zei ze terwijl de blik in haar ogen in zichzelf gekeerd werd. Simon wist meteen dat hij iets verkeerd had gezegd.